

Hof van beroep te Gent, arrest van 17 april 2008

Exequatur – Beslissing Amerikaans gerecht – Weigeringsgronden – Artikel 570 Ger. W. (oud) of artikel 25 WIPR – Overgangsbepalingen WIPR – Artikel 126, § 2, tweede lid – Begunstigingsregel – Gedeeltelijke uitvoerbaarverklaring – Gedeeltelijke weigering bij gebrek aan uitvoerbaarheid in land van oorsprong

Exequatur – Décision rendue par une juridiction américaine – Motifs de refus – L'article 570 C. jud. (ancien) ou l'article 25 CDIP – Dispositions transitoires du CDIP – L'article 126, § 2, deuxième alinéa – Assouplissement en faveur de la décision à reconnaître – Déclaration de la force exécutoire partielle – Refus d'exécution partiel à défaut de la force exécutoire dans l'État d'origine

2005/AR/2518

in de zaak van:

BANK OF SMITHTOWN, met zetel te 1 East Main Street, Smithtown, New York 11787-0879, Verenigde Staten van Amerika, en aldaar opgericht volgens het recht van de Verenigde Staten van Amerika,
appellante,

- van een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, 1ste kamer, dd. 23 april 1997,
- hebbende als raadsman mr. LAMBERS Johan, advocaat te 1000 BRUSSEL, Ernest Allardstraat 35-37, op wiens kantoor woonstkeuze werd gedaan,

tegen:

1. **VANDEN BUSSCHE Lucas**, notaris, met kantoor te 8300 KNOKKE-HEIST, Van Bunnanlaan 57, handelend in zijn hoedanigheid van curator van de onbeheerde nalatenschap van wijlen de heer Jean MOONS, overleden te Wevelgem op 25 november 1990,

geïntimeerde q.q.,

hebbende als raadsman mr. MAERTEN Dirk, advocaat te 8000 BRUGGE, Komvest 7

2. **D'HOEST Jacky**, met kantoor te 8200 SINT-ANDRIES, Burggraaf de Nieulantlaan 26, handelend in zijn hoedanigheid van voorlopig bewindvoerder over CARTHAGO INVESTMENT & TRADING SA met zetel te PANAMA, stad PANAMA, Calle Aquilino de la Guardia 8, Edificio Igro, met administratieve zetel te 8300 KNOKKE-HEIST, Boslaan 9, daartoe aangesteld bij beschikking van de Voorzitter van de rechtbank van koophandel te Brugge dd. 21 november 1991,

geïntimeerde q.q., in persoon,

3. **GEERTS Hendrik**, met kantoor te 8300 KNOKKE-HEIST, Nestor de Tièreststraat 28, handelend in zijn hoedanigheid van vereffenaar van de NV. ZOUTE DAWN N.V., in vereffening, met zetel te 8300 KNOKKE-HEIST, Boslaan 9,

geïntimeerde q.q., in persoon,

velt het Hof het volgende arrest:

[...]

Voorgaanden

1. De huidige betwisting betreft het verzoek van appellante tot het bekomen van een exequatur van een beslissing gewezen op 26.06.1991 door de Supreme Court van de Staat van New York waarbij wijlen de heer Jean Moons, wiens onbeheerde nalatenschap wordt beheerd door eerste geïntimeerde, en de vennootschap naar Panamees recht Cartago Investment & Trading S.A. Ltd. (hierna kortweg "Cartago") solidair werden veroordeeld om aan de Bank of Smithtown, appellante, de som te betalen van 1.369.600 USD in hoofdsom te vermeerderen met interest te rekenen vanaf 27.03.1988 ten bedrage van 377.897,03 USD en advocatenkosten ten bedrage van 61.850 USD, derhalve in totaal 1.809.347,03 USD, vermeerderd met de som van 1.400 USD ten titel van kosten en uitgaven door appellante gedaan, hetzij in totaal 1.810.787,03 USD.

2. Bij tussenarrest van 08.06.2000 werd het hoger beroep van appellante toelaatbaar verklaard. Het hof stelde vast dat het dossier onvolledig was om naar behoren de toets voorgeschreven door art. 570 Ger.W. te kunnen doorvoeren. De debatten werden heropend teneinde appellante toe te laten een aantal vragen van het hof te beantwoorden en bijkomende informatie te bezorgen en teneinde partijen toe te laten daarover tegenspraak te voeren.

Meer bepaald werd door het hof opgemerkt:

- dat er onvoldoende duidelijkheid bestond over de vraag of de beslissing van 26 juni 1991 in kracht van gewijsde is getreden;
- dat uit de overgelegde stukken niet voldoende bleek of de rechten van verdediging behoorlijk werden gewaarborgd, met name of werd onderzocht of de verwerende partijen regelmatig werden opgeroepen en verwittigd van verdere procedurele stappen, of zij de gelegenheid kregen hun verweer naar behoren en binnen een redelijke termijn voor te bereiden.
- dat wat de bevoegdheid betreft, aan de hand van de verstrekte uitleg niet met zekerheid kon worden vastgesteld dat de Amerikaanse rechter zich niet uitsluitend omwille van de nationaliteit van de eiser bevoegd heeft verklaard, daar waar meerdere verweerders niet in de Verenigde Staten waren ingeschreven of hun zetel hadden.
- dat wat de conformiteit met de openbare orde betreft, de vraag rijst naar de regelmatigheid van de ten laste gelegde post advocatenkosten alsook de bij voorbaat begrote kosten en uitgaven.
- dat wat de grond van de zaak betreft, bepaalde stukken onleesbaar zijn terwijl geen stukken worden voorgelegd i.v.m. de oorspronkelijke samenstelling van de vordering en latere wijzigingen, verantwoording en oorzaak van de overeenkomst enz..

3. In haar op 06.10.2005 neergelegde conclusies verstrekt appellante verdere uitleg over het verloop van de procedure die heeft geleid tot de beslissing van 26.06.1991. Appellante volhardt in haar vraag tot uitvoerbaarverklaring van deze beslissing.

4. Eerste en tweede geïntimeerden volharden eveneens in hun vraag om het hoger beroep af te wijzen als ongegrond en het bestreden vonnis, dat het verzoek om exequatur afwees, te bevestigen.

5. Derde geïntimeerde, die voor de eerste rechter vrijwillig tussenkwam en die het standpunt van geïntimeerden ondersteunt, heeft na het tussenarrest niet meer geconcludeerd.

Beoordeling

1. Overeenkomstig artikel 126 §2, eerste lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR) zijn de artikelen van het wetboek betreffende de uitwerking van buitenlandse rechterlijke beslissingen van toepassing op de beslissingen die na de inwerkingtreding van de wet (nI. 01.10.2004) zijn tot stand gekomen.

Artikel 126 §2, tweede lid bepaalt evenwel dat een beslissing die voor de inwerkingtreding van de wet is tot stand gekomen - zoals terzake het vonnis van de Supreme Court van de Staat van New York van 26.06.1991 - gevolgen kan hebben in België indien zij aan de voorwaarden van de wet voldoet. Deze bepaling voorziet aldus in een begunstigingsregel voor buitenlandse rechterlijke beslissingen die dateren van voor 01.01.2004. Deze begunstigingsregel, die ertoe strekt de erkenning en uitvoerbaarverklaring van buitenlandse rechterlijke beslissingen te bevorderen, laat toe om vroegere, strengere erkennings- of tenuitvoerleggingsregels terzijde te schuiven (zie J. Erauw e.a., *Het Wetboek Internationaal Privaatrecht Becommentarieerd*, Intersentie, Antwerpen, 2006, 673) en heeft tot gevolg dat een vonnis uitvoerbaar kan worden verklaard wanneer het aan één van de beide systemen, nl. hetzij het vroegere artikel 570 Ger.W., hetzij het nieuwe artikel 25 § 1 WIPR voldoet.

2. Vermits artikel 25 §1 WIPR, dat de weigeringsgronden voor erkenning of tenuitvoerlegging van buitenlandse rechterlijke beslissingen op limitatieve wijze opsomt, niet meer voorziet in de "controle van het geschil zelf", is er geen grond meer om over te gaan tot een hernieuwde beoordeling in feite en in rechte van de grond van de zaak (zie reeds in dezelfde zin Brussel, 8 mei 2007, J.T. 2007, 622).

3. Mede gelet op het feit dat er geen nieuwe beoordeling van het geschil dient te geschieden in feite en in rechte, is er geen reden om aan appellante op te leggen om een beëdigde vertaling voor te leggen van de door haar aangewende stavingstukken in de Engelse taal.

Deze stukken zijn voor het hof voldoende begrijpbaar met het oog op de door te voeren toets (behoudens wat stuk 15.5 betreft, zie hieronder randnummer 5.2).

Ongetwijfeld zijn zij dat ook voor de voorlopig bewindvoerder van Cartago Investment and Trading SA Ltd. (hierna "Cartago").

Overigens ligt van de voornaamste stukken hetzij een beëdigde vertaling voor - dit is het geval voor het vonnis waarvan het exequatur wordt gevraagd - hetzij een vrije vertaling.

4. Appellante legt een uitgifte voor die volgens de wet van de Staat New York voldoet aan de voorwaarden gesteld voor haar authenticiteit/echtheid. Van deze beslissing wordt tevens een beëdigde vertaling voorgelegd.

5. Het vonnis van 26.06.1991 dient verder enkel te worden getoetst aan de weigeringsgronden, voorzien in artikel 25 §1 WIPR.

De daarin voorziene klassieke weigeringsgronden zijn overigens grotendeels dezelfde als deze voorzien in het vroegere art. 570 Ger.W. (nl. geen kennelijke onverenigbaarheid met de openbare orde, eerbiediging van de rechten van verdediging, beslissing niet meer vatbaar voor een gewoon rechtsmiddelen).

Enkel wat de vroegere weigeringsgrond inzake de bevoegdheid van de buitenlandse rechter betreft, bevat het WIPR nieuwe bepalingen: de tenuitvoerlegging dient te worden geweigerd wanneer de Belgische rechters exclusief bevoegd waren om kennis te nemen van de vordering (art. 25 §1, 7°) of wanneer de bevoegdheid van de buitenlandse rechter uitsluitend gegrond was op de aanwezigheid van de verweerder of van goederen zonder rechtstreeks verband met het geschil in de Staat waartoe die rechter behoort (art. 25 §1, 8°).

De nieuwe, in het vroegere artikel 570 Ger.W. niet voorziene weigeringsgronden, nl. wetsontduiking (art. 25 §1, 3°), onverenigbaarheid met een andere beslissing (art. 25 §1, 5°), anterioriteit van een Belgische procedure (art. 25 §1, 6°), zijn in voorliggend geval niet voorhanden.

5.1 Toetsing van de weigeringsgronden ten aanzien van Cartago

5.1.1 Uit de uitleg verschaft door advocaat Isler (zie diens verklaring onder ede dd. 05.02.2001, stuk 15, p. 4-5), blijkt thans dat het vonnis van 26.06.1991 niet meer door rechtsmiddelen kan worden bestreden en dus in kracht van gewijsde is getreden, althans wat Cartago betreft.

Uit deze uiteenzetting onder ede, waarin o.m. wordt verwezen naar de toepasselijke bepalingen van het procesrecht van de Staat New York, blijkt dat de versteklatende verweerder beschikt over een termijn van één jaar te rekenen vanaf de kennisgeving (de "service") van de uitspraak bij verstek.

Uit stuk 11bis van appellandant blijkt dat deze termijn met vijf dagen wordt verlengd wanneer de kennisgeving gebeurt per post.

Uit de "affidavit of service by mail" (stuk 9.2) van 27.06.1991 blijkt dat het vonnis van 26.06.1991 nog dezelfde dag werd betekend, door toezending per post, aan Cartago op haar laatst bekende adres, nl. Villa Beauregard, Boslaan 9 te 8300 Knokke-Heist. Dit adres werd door hun advocaten opgegeven op het ogenblik dat deze laatsten zich terugtrokken uit de zaak. Deze betekeningwijze voldoet aan de voorschriften van het procesrecht van de Staat New York (zie stuk 11 bis, R 2103 c en b2).

Eén jaar en vijf dagen na de verzending van het vonnis, op 01.08.1992 verstreek derhalve de termijn om het verstekvonnis teniet te laten doen ("to vacate"). Nadien kon geen enkel rechtsmiddel meer worden aangewend tegen het vonnis en werd het definitief (zie verklaring Isler, stuk 15, p. 4).

Het argument geput uit artikel 56 van het (Belgisch) Gerechtelijk Wetboek, met name dat het overlijden van een partij het verloop van de termijn om verzet of beroep aan te tekenen schorst en deze pas opnieuw begint te lopen na een nieuwe betekening aan de woonplaats van de overledene, heeft geen relevantie ten aanzien van Cartago die een vennootschap is en dus geen partij is die overleden is.

Overigens kan op artikel 56 van het Belgisch Gerechtelijk Wetboek geen beroep worden gedaan om voor te houden dat de termijn om een rechtsmiddel aan te wenden tegen het Amerikaans vonnis niet zou zijn begonnen lopen. Of een buitenlandse beslissing kracht van gewijsde heeft, moet immers worden beoordeeld naar het recht van de Staat waar zij werd gewezen, te dezen naar het recht van de Staat New York, en niet naar Belgisch recht.

5.1.2 De uitvoerbaarverklaring heeft terzake geen gevolgen die kennelijk onverenigbaar zijn met de Belgische internationale openbare orde. Appellandant stelt terecht dat de omstandigheid dat Cartago (en Moons) werden veroordeeld tot betaling van haar advocatenkosten, niet strijdig is met de Belgische openbare orde. Daaraan kan thans, in het licht van de recente wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van kosten en erelonen van advocaten, niet meer worden getwijfeld. Ook de tenlastelegging van kosten is niet strijdig met de Belgische internationale openbare orde.

5.1.3 Er dient verder te worden nagegaan of de rechten van verdediging van Cartago werden gerespecteerd in de Amerikaanse procedure. De invulling van de "rechten van verdediging" dient te gebeuren overeenkomstig de Belgische opvattingen op dat vlak. Dit betekent niet dat de concrete regels van de Belgische procedure dienden nageleefd te worden, maar wel de fundamentele principes die ze beheersen, zoals de onpartijdigheid van de rechter en het in staat stellen van de verweerder om zijn verdediging tijdig en doeltreffend te organiseren. Ook de invulling van de rechten van de verdediging door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient als toetssteen te worden gehanteerd.

Het hof is van oordeel dat de rechten van verdediging van Cartago afdoende werden gerespecteerd.

Vooreerst blijkt uit de bijkomende informatie die na het tussenarrest werd verstrekt dat Cartago aanvankelijk is verschenen en zich heeft verdedigd (zie de drie antwoorden van Cartago en Moons op de aanvankelijke klacht en op de twee gewijzigde klachten, stukken 15.1, 15.2 en 15.3). Daaruit kan, zoals appellante terecht stelt, worden besloten dat de initiële dagvaarding Cartago tijdig heeft bereikt en dat zij in staat is geweest haar verdediging behoorlijk te organiseren. In geen enkel van de drie processtukken die Cartago en Moons hebben neergelegd hebben zij ooit het tegendeel voorgehouden. In die optiek zijn de in het tussenarrest opgeworpen vragen in verband met het adres waarop de dagvaarding werd betekend en de persoon die ze in ontvangst heeft genomen, vanuit het oogpunt van de rechten van de verdediging, niet meer relevant.

Verder blijkt uit de voorliggende gegevens dat op bepaald ogenblik, meer bepaald begin juni 1990, de advocaten van Moons en Cartago een verzoek hebben neergelegd om te worden ontlast als advocaten omdat zij niet werden betaald en omdat zij geen enkele medewerking kregen van hun cliënten. Bij beschikking van 13.11.1990 werd dit verzoek ingewilligd en werd beslist dat de procedure maar voortgang kon vinden 30 dagen nadat Moons en Cartago zouden zijn verwittigd dat zij een andere advocaat konden aanstellen. Er werd beslist dat deze kennisgeving mocht gebeuren via Federal Express aan het adres Villa Beaugard, Boslaan 9 te Knokke-Heist, wat is gebeurd op 30.11.1990 (zie de stukken 14.3)

Het adres te Knokke-Heist, Boslaan 9 was de feitelijke uitbatingszetel van Cartago (zie de vermeldingen op de beschikkingen van de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Brugge houdende aanstelling en vervanging van de voorlopig bewindvoerder over Cartago, stukken 12 en 13) en overigens ook de feitelijke verblijfplaats van Jean Moons tot aan zijn overlijden (zie de vermelding op de conclusies van notaris Vanden Bussche genomen voor de eerste rechter). De rechten van verdediging van Cartago zijn dan ook zeker niet geschonden doordat deze beschikking - en overigens ook het latere vonnis ten gronde werden toegestuurd naar dit adres en niet naar het adres van de zetel van Cartago in Panama. Het adres te Knokke was het enige waar Cartago effectief kon worden bereikt en kennelijk ook is bereikt, nu uit samenlezing van de beschikking van 14.02.1991 houdende aanstelling (stuk 12) en de beschikking dd. 21.11.1991 houdende vervanging van de voorlopige bewindvoerder van Cartago (stuk 13) blijkt dat de voorlopig bewindvoerder werd aangesteld (dus in februari 1991) "*om o.a. tegenspraak te verzekeren in de betwisting tussen Bank of Smithtown en de NV Zoute Dawn en de NV Cartago Investment and Trading SA Ltd.*".

Aan het voorgaande kan ten andere nog worden toegevoegd dat het bestaan van een procedure binnen de procedure waarbij een advocaat die niet langer wenst op te treden voor een cliënt door wie hij niet wordt betaald en van wie hij geen instructies krijgt, aan de rechtbank moet vragen om te worden ontlast, waarna aan de partij een termijn wordt gegeven om een nieuwe advocaat aan te duiden, een meer verdergaande bescherming is van de rechten van verdediging dan naar Belgisch procesrecht is voorzien naar Belgisch procesrecht behoeft een advocaat geen enkele toelating van de rechtbank om zich terug te trekken als raadsman van een partij, wordt deze laatste daar niet van op de hoogte gebracht door de rechtbank en wordt geen bijkomende termijn verleend om en andere raadsman aan te duiden.

Verder blijkt uit niets dat appellante reeds tijdens de procedure voor het Supreme Court te New York zou hebben geweten dat Jean Moons op 25.11.1990 was overleden en dat zij desondanks, wetende dat de vennootschap zonder Jean Moons onthoofd was, de procedure zou hebben verder gezet en vonnis zou hebben genomen zonder van dit overlijden kennis te geven aan het hof. Appellante heeft in haar beroepsakte verklaard dat haar directeur contact heeft gehad met de voorlopig bewindvoerder van Cartago en met de curator over de onbeheerde nalatenschap van Jean Moons, maar nergens heeft appellante verklaard dat dit in het voorjaar van 1991 is geweest. Uit de beroepsakte blijkt dat appellante bedoelt dat zij na de uitspraak van het vonnis van 26.06.1991 met de voorlopig bewindvoerder en de curator contact heeft gehad.

Uit de omstandigheid dat Cartago nadien geen oproepingen heeft ontvangen voor de zittingen van 02.04.1991 en 05.04.1991 waarop de zaak werd behandeld - wat in de civiele procedure van de Staat New York blijkbaar niet gebeurt (zie de verklaring onder ede van advocaat Isler, stuk 14, nrs. 32-35) - volgt niet dat de rechten van verdediging van Cartago werden miskend. Cartago, wiens voorlopig bewindvoeder op de hoogte was van de procedure, heeft voldoende de kans gehad om zich opnieuw aan te melden en haar verdediging verder waar te nemen.

Tenslotte werd het vonnis van 26.06.1991 toegestuurd naar de werkelijke uitbatingszetel van Cartago te Knokke en staat het met zekerheid vast dat Cartago lang voor het verstrijken van de termijn om een rechtsmiddel tegen het vonnis aan te wenden - termijn die zoals gezegd verstreek op 01.08.1992 - kennis heeft gekregen van het bestaan van het vonnis, met name via de dagvaarding in de huidige zaak uitgebracht op 03.01.1992. Cartago heeft dus over alle mogelijkheden beschikt om, indien zij dit wenste, het vonnis door het aanwenden van het daartoe bestemde rechtsmiddel te bestrijden.

5.1.4 Tenslotte waren de Belgische rechtbanken niet exclusief bevoegd om kennis te nemen van de vordering en was de bevoegdheid van de rechtbanken van de Staat New York niet uitsluitend gegrond op de (kortstondige) aanwezigheid van Cartago of van haar goederen zonder rechtstreeks verband met het geschil in de Staat New York.

Cartago en haar zaakvoerder Moons waren niet kortstondig aanwezig in de Staat New York, maar dreven er handel die zij financierden met kredieten toegestaan door appellante. In die omstandigheden is de bevoegdheid van de plaatselijke rechtbanken van de Staat New York geenszins exorbitant.

5.1.5 Uit wat voorafgaat volgt dat het vonnis van 26.06.1991 ten aanzien van Cartago voldoet aan alle voorwaarden voor haar uitvoerbaarverklaring opgelegd door art. 25 §1 WIPR. De vordering kan derhalve ten aanzien van Cartago worden ingewilligd.

5.2 *Ten aanzien van Moons*

Het hof heeft in haar tussenarrest van 08.06.2000 de vraag gesteld wat, naar het procesrecht van de Staat New York, de incidentie is van het overlijden van een partij op het verder verloop van de procedure en op de rechtsgeldigheid van de nadien gestelde procesakten.

Uit de uitleg verstrekt door advocaat Isler in zijn verklaring onder ede van 05.02.2001 (stuk 15) en uit de daarbij gevoegde kopie uit de New York Treatise on Civil Practice (stuk 15.5), blijkt dat naar het procesrecht van de Staat New York, in geval van solidaire aansprakelijkheid, bij het overlijden van één van de solidaire debiteuren de procedure kan worden verder gezet tegen de overlevende partij en dat de uitspraak ten volle uitvoerbaar is tegen de overlevende partij. De erfopvolging van de overleden solidaire debiteur kan evenwel slechts worden aangesproken indien de overlevende de schuld niet kan voldoen (stuk 15, p.7 en stuk 15.5, CMLR 1051.10)."

In die omstandigheden kan vooralsnog geen exequatur worden verleend van het vonnis van 26.06.1991 in zoverre dit Jean Moons heeft veroordeeld.

6. Partijen verklaarden zich op de zitting van 20.03.2008 bij monde van hun raadsliden akkoord met de toekenning van de basisrechtsplegingsvergoeding in graad van hoger beroep, zoals ingevoerd door het K.B. van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot en met 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat (B.S. 09.11.2007).

Nu de vordering niet in geld waardeerbaar is, dient het deze basisrechtsplegingsvergoeding te worden begroot op 1.200,00 euro.

Dit bedrag vormt een forfaitaire vergoeding voor de kosten en het ereloon van de advocaat. De gevorderde aanvullende rechtsplegingsvergoeding in graad van hoger beroep, zijn dan ook niet meer toewijsbaar. Het K.B. van 30 november 1970 tot vaststelling van het tarief van de invorderbare kosten bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, waarin de uitgavenvergoeding en aanvullende rechtsplegingsvergoeding haar grondslag vond en het bedrag ervan werd bepaald, werd overigens opgeheven bij art. 9 van het voormelde K.B. van 26 oktober 2007.

OP DEZE GRONDEN

Het Hof, recht doende op tegenspraak

Verklaart het hoger beroep in de navolgende mate gegrond/ongegrond.

1. Bevestigt, op andere gronden, het bestreden vonnis in zoverre het, wat Jean Moons betreft, de vordering tot het verlenen van een exequatur van het vonnis van 26.06.1991 heeft afgewezen en in zoverre het de gedingkosten gevallen aan de zijde van notaris Vanden Bussche in zijn hoedanigheid van curator over de onbeheerde nalatenschap van Jean Moons, ten laste heeft gelegd van appellante.

Veroordeelt appellante tot de gedingkosten in hoger beroep gevallen aan de zijde van notaris Vanden Bussche in zijn hoedanigheid van curator over de onbeheerde nalatenschap van Jean Moons. Begroot deze op 1.200,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

2. Doet het bestreden vonnis voor het overige, in de mate waarin het wordt bestreden, teniet.

Opnieuw wijzend.

Verklaart het vonnis van 26 juni 1991 gewezen door het Supreme Court van de Staat New York uitvoerbaar in de mate waarin het SA Cartago Investement and Trading Ltd. heeft veroordeeld - hoofdelijk en solidair met Jean Moons, James Bay Estate Ltd. en Matthew K. Ryan Jr. - om aan appellante te betalen de som van 1.369.600 USD te vermeerderen met de interesten vanaf 27 maart 1988 ten bedrage van 377.897,03 USD alsook met de advocatenkosten ten bedrage van 61.850,00 USD, hetzij in totaal 1.809.347,03 USD plus de som van 1.440,00 USD als begrote kosten en uitgaven van appellante, in totaal aldus de som van 1.810.787,03 USD.

Veroordeelt Mr. J. D'hoest, in zijn hoedanigheid van voorlopig bewindvoerder van SA Cartago Investment and Trading SA Ltd. tot de gedingkosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van appellante. Begroot deze als volgt:

- dagvaarding eerste aanleg: 247,20 euro
- rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg: 290,04 euro
- rolrecht hoger beroep: 185,92 euro
- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 1.200,00 euro.

Zegt dat Cartago en de vrijwillige tussenkomende partij NV Zoute Dawn in vereffening de aan hun zijde gevallen gedingkosten in beide aanleggen zelf dienen te dragen.

Hebben over de zaak geoordeeld:

D. Floren, raadsheer, wn. kamervoorzitter, G. Jocqué, raadsheer, B. Wylleman, raadsheer.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het hof van beroep te Gent, **eerste kamer**, zitting houdende in burgerlijke zaken, van **zeventien april tweeduizend en acht**, in tegenwoordigheid van griffier B. Caigneau.

